

TAMPERE

Na het invullen van de nodige documenten gaan wij ons naar onze kamers op de zesde en zevende verdieping. Wie klopt er op mijn deurtje?? Tot mijn grote verbazing staat Ilse voor mij. Van een verrassing gesproken. De hele Belgische delegatie en judoka's verblijven in ons hotel. Wel eens tof om al deze mensen van dichtbij te zien.

Onze magen beginnen te grollen dus gaan we op stap om dit te verhelpen. Derde straat rechts en we komen in de hoofdstraat, te vergelijken met De Keyserlei (of zoiets dat erop lijkt). Bijna aan het einde van de straat gekomen hebben we nog niets gevonden, tot we een gangentje zien, en nieuwsgierig zoals we zijn, wij daarbinnen. Komen we daar toch in een restaurant zeker, het is eigenlijk een binnenplaats van een hotel, langs boven afgesloten met een glazen koepel. Keuze genoeg om de innerlijke mens te versterken en we laten het ons smaken. Groot is onze verbazing dat er meerdere judoka's rondlopen. Dit is namelijk het hotel waar alle andere judoka's zitten. We zijn als vlug bezig met "zeker één van de +100kg want eten dat die kan, en die moet het stellen met water en brood, misschien een tegenstandster van Ilse". Hoewel de klok al elfen slaat is het nog steeds licht buiten, ook een kenmerk van Finland in de zomer, je moet er dan wel bijnemen dat het al om half vijf 's morgens ook al licht is. Zo, terug in het hotel aangekomen zoeken we ons bed op, de eerste dag is goed meegevallen en morgen staat het bezoek aan Tampere op het programma.

We zijn er al vroeg uit, eerst ontbijten. De specialiteit van Tampere is mustamahkara, beter gezegd gegrilde bloedworst met vossebessen (te vergelijken met veenbessen en geen rode biet zoals Patrick dacht). We blijven er wijselijk af, Egyptische WC toestanden kunnen we beter vermijden. Onze gids geeft het startsein om te vertrekken, we laten Ilse zich rustig voorbereiden voor morgen doch we nemen een andere judoka mee, namelijk Leen Dom (die de kamer deelt met Ilse). Is dat een brave die Leen, maar een toffe, ze voelt zich vlug thuis in onze groep. Albert brengt ons naar de bibliotheek, die de vorm heeft van een parelhoen (voor mij eerder een mislukt kieken) om zo verder te gaan naar het hoogste gebouw, een toren van ca. 125m, vermits er een brand heeft gewoed, kunnen we er spijtig genoeg niet op. Deze toren staat midden in een pretpark, omringd door een prachtig meer. We gaan de andere kant op en via mooie bloemrijke parken komen we terug in het stadsgedeelte. Leen besluit ons te verlaten, ze heeft haar zinnen kunnen verzetten en zeg nu zelf, indien je een hele dag op stap bent met ons zou er op de tatami niet veel van in huis komen want er wordt wat afgelachen hoor.

We gaan aan cultuur doen en stappen een museum binnen, hier begint onze zoektocht naar de één en twee eurocent van Finland. Nergens te vinden doch van veel waarde voor verzamelaars. Het museum is een oude fabriek, in de plaats van hun oude fabrieken plat te gooien zoals in België, maken ze er iets moois van en geven het een andere bestemming. Het museum geeft ons een goede indruk van de geschiedenis van Finland met diverse oudheidkundige tot hedendaagse voorwerpen. Een fototentoonstelling toont ons de bewoners van Finland. Echte Laplanders (de Samen = Suomi = Finland) zullen we niet zien (vandaar de uitdrukking ik zie geen lap), daar deze de hoger gelegen gebieden bevolken waar het bar koud kan zijn (laagst gemeten temperatuur is -51°). We zien van A tot Z hoe schoenen gemaakt worden, er loopt een tentoonstelling over Oost Aziatische klederdracht (wat een geluk dat we met drie voor een kast gingen staan met speciale hoedjes, want als tante Greet, een verwoede verzamelaarster van hoofddeksels, dit had gezien, was er zeker een exemplaar minder). Sport mag ook niet ontbreken, de Finnen zijn namelijk zot van ijshockey, een hele verdieping vol

met medailles, kleding, foto's enz. Paul en Patrick spelen zelfs een "matchke". Zo, we weten al veel meer over Finland, zeer leerrijk.

We bezoeken de kathedraal (spijtig zijn er herstellingswerken aan de buitenzijde). Er staan geen afbeeldingen van heiligen, geen grote kruisbeelden zoals we gewoon zijn bij ons. Er zijn namelijk twee staatsreligies, Evangelisch-Luther en Russisch-orthodox. Deze behoort tot de eerste. Nonkel Paul kan er maar niet aan uit dat de enige afbeeldingen deze zijn van twintig (het kan er ook één meer of minder geweest zijn) naakte knapen en dat in een kerk. Zo gaat onze tocht voort tot we aankomen op de koeienmarkt alwaar we vrij krijgen van onze gids. Albert, voor uw deskundige uitleg krijg je tien op tien.

We gaan nog even de natuur in, rond Tampere ligt namelijk een gordel van groen en water. Langs de oevers liggen tientallen bootjes. Gelukkig zijn er nog geen muggen. Dit schijnt in de zomer een echte plaag te zijn. Ik heb dan ook de goede raad opgevolgd om muggenmelk mee te nemen voor mijn vertrek. We blijven maar stappen en weten niet goed meer waar we zitten. Gelukkig komen we een inlandse schone tegen, ze is blond maar zeker niet dom. Engels was geen probleem, het was een journaliste die voor een plaatselijk weekblad schreef. Ze stelde voor om ons de weg te wijzen naar het hoogste punt van Tampere, alwaar een toren stond en we even konden uitblazen. We zeggen niet neen en na een trap of zestig zijn we ter plaatse, we nemen afscheid en laten ons de koffie met donut (een soort smoutebol met veel suiker, lekker) smaken. Een kilometer dalen en we zien de eerste huizen al. We kunnen het niet laten nog een kerk te bezoeken. Zijn ze daar toch aan het zingen zeker, neen niet Lordi, gewoon een zangkoor. Van de teksten kunnen we niet veel maken doch het was wel mooi. We zijn terug aan ons beginpunt en zoeken het hotel op, juist op tijd, want het begint te gieten. Haha, onze Olivier is er ook, hij is via een andere reisweg gekomen. Even verfrissen en we zullen maar naar hetzelfde restaurant gaan zeker, moeten we niet te veel zoeken en het was er goed. We maken nog een ommetje langs het hotel en Paul slaagt erin als een volleerd coach om de wedstrijdbladen van de -52kg te bemachtigen. Eerste wedstrijd vrijgeloot, daarna tegen een Turkse, dit is doenbaar. Terug in ons hotel horen we dat de weging goed verlopen is 51,60 kg. We verbroederen nog even met de dokter en de kinesist van de Belgische ploeg alvorens we moe maar tevreden ons bed opzoeken.